

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 25 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 6.

1. april 1941.

13. årgang.

GUDS MISKUNN.

Jeg takker han som gjorde meg sterk, Kristus Jesus, at han aktet meg tro, idet han satte meg til tjenesten, meg som før var en spotter og forfølger og voldsmann, men jeg fikk miskunn, fordi jeg gjorde det uvitende i vantro. 1. Tim. 1, 12—13.

Det finnes ingen grense for hva Guds miskunn kan utrette. Tenk bare på dette, å forandre en Saulus fra Tarsus, til å bli apostelen, Guds-mannen Paulus. Han som er blitt beundret, omtalt, omskrevet og besjunget i århundrer. Og med rette synes vi alle han er det verd. Ti hans livsverk er en strålende suksess, som intet menneske kan fatte eller forstå, dybden eller betydningen av, for den hele vide verden. Frukten av hans liv virker på jorden den dag idag.

Men hva var er årsaken til dette?

Var det hans lærdom? Hans kunnskap og begavelse, hans energi og viljekraft? Nei det var ene og alene Guds miskunn.

Dette visste Paulus, og alltid var han i den stilling, så Gud kunne få æren, og her var hemmeligheten til at han bevarte sin kraft og var en stor nådeformidler. Alltid stod det klart for ham hva han engang hadde vært, han vokste aldri bort herfra, og rett ofte taler han herom. Og just herved gavs det Ham så rikelig å bevise hva Guds nåde kan og vil utrette. Hvilken kolossal forandring hadde ikke skjedd i hans liv. Hvilken helomvending og revolusjonerende forandring i løpet av få timer. Ikke en suksessiv forandring, men en sønderknusende og altomskapende kraft, som formådde å gjøre den stolte, egentrettferdige farisæer til en av verdens mest Gud-benådede Herrens vitne.

Tenk på hvordan mannen, Saulus fra Tarsus var: Han fnyste av trussel og mord mot Guds menighet. Da Stefanus, den første kristne martyr, mistet sitt liv, ga han sin stemme til at han skulle stenes. Han forfulgte de kristne, han reiste endog utenlands for å føre de han fant, bundet til Jerusalem. Ofte tvang han dem med straff til å spotte.

Hjemlengsel.

Mel.: «Jeg vil legge min hånd . . .»

Hvor ofte min ånd den dog lenges, til hjemlandet hist bakom sky, hvor sorger ei mer skal mig tynge, fra bekymringer evigt er fri.

Kor:

Jeg skal skue min Frelser der heime, og all jordlivets kamper er glemt. Ei sorger og tårer er mere, vi for all tid få ha gledes fest.

Sorgetonen så ofte vi hører, den har en så vemodig klang. Det er håp som er brustet i kampen, på troen de skibbrudd har lidd.

Men så hører jeg toner fra høiden, det lyder så vidunderlig skjønt. Det er himmelske toner jeg hører. Gud sitt bud til jorden har sendt.

Og så løftes min ånd imot høiden, jeg venter på himmelbud, da Jesus på skyer skal komme. Hold mig rede, o, Jesus, just nu!

Rolf Westlie.

Hvilken hård og bitter motstand av Guds verk, mot Nasaréeren og hans etterfølgere. Hvor sant som han selv sier:

«Jeg var en spotter, voldsmann og forfølger.»

Men vi minnes med fryd og begeistring, med glede og takknemlighet den samme person, ved Guds nåde, helt ut, i alle dele forandret — apostelen Paulus: Mild og kjærlig som en mor, villig til å lide for Jesus, bli etterstrebt, forfulgt, hanet og spottet, hudstrøket og mishandlet, allikevel et hjerte som brant for sine medmenneskers ve og vel. Aldri klager han, men bundet av ånden drar han Guds vei, vitende at bånd og trengsler venter ham. Å hvilket klart himmellys der stråler ut fra hans vei, det kaster sin uimotståelige glans over Herrens vei og navn. Han levde til Guds ære. Han kunne si:

Bli mine etterfølgere, likesom jeg har etterfulgt Kristus.

Guds miskund gjorde forfølgeren til etterfølger. Spotteren til erkjennelsesmann. Voldsmannen til et «slaktefår.» Rom. 8, 36.

Dette kunne alene Guds nåde.

Josef Ruud.

Han likte ikke lønnen.

En visergutt fikk plass hos en kjøpmann, som ville at gutten skulle si usannheter om varene og prisene.

«Nei, det kan jeg ikke gjøre», sa gutten, «jeg vil heller forlate tjenesten.»

Gutten sluttet, og moren spurte: «Hvorfor sluttet du, var kjøpmannen ikke snill mot deg?»

«Jo», svarte gutten, «jeg hadde intet å utsette på ham.»

«Syntes du ikke om arbeidet?»

Gutten svarte alvorlig: «Det var lønnen jeg ikke syntes om. Han ville at jeg skulle synde, og syndens lønn er døden.»

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartals slutt.

Hjelp trenges.

Fra Staubø meddeles at evangelist Bryntesen er meget sjuk. Det er hjerneblødning med delvis lammelse.

Br. Bryntesen er en av våre evangelister som i en årrekke har reist på de mest avsidesliggende bygder og dalfører her sydpå. På sine reiser har han trasket mil etter mil over heier til steder som ingen besøkte, små enslige stuer og skolehus. Han har bare hatt et program: å forkynne Kristus.

Mange steder ble det lite økonomisk støtte. Flere av venneflokkene var fattige og andre hadde lite syn på Herrens ord at «den som forkynner evangeliet, skal leve av evangeliet.»

Bryntesen er selv en av disse beskjedne, stilferdige brødre som nødig berører denne side. Jeg vil inntrængende anmode vennene å sende ham en kjærlighetsgave. Først og fremst dere som han besøkte med Herrens ord og forøvrig alle venner. Send din gave idag.

Adressen er: Evangelist Bryntesen, Staubø pr, Arendal.

Broderhilsen med 2. Kor. 9, 6—8.

Gunder Gundersen,
Havstad, Arendal.

Vi vil gi oppropet vår beste anbefaling.

Red.

Et nytt vitne til Nord-Norge.



«Hvor deilig er deres føtter på bergene som bringer godt budskap, som forkynner fred, som bebuder godt, som forkynner frelse og som sier til Zion: Din Gud er konge.»

Denne gang er det vår kjære bror Arnt Andersen som har fått kall fra Gud å dra avsted. Han er jo godt kjent blant vennene her på sørlandet.

Som ung — i 15 års alderen — ble han herlig frelst på et møte i samme lokale som vi nå leier da vårt eget er opptatt. Evangelist Kjellås virket her den tid. I mange år har broderen vært menighetens kasserer og søndagsskolearbeider.

Hans varme, friske vitnesbyrd i møtene, hans iver for sjelers frelse og for forsamlingens fremme vil vi alle savne. Men Herren vil bruke ham der han har kalt ham til arbeid. Det er vitner som er fylt av tro og den Hellig-And vi trenger, både heime og borte.

«Hjertet er det verden trenger.

Rene hjertet fylt med hellig ild.

Som for faren ei vil vilke,

Om de livet setter inn.»

Vi gir ham vår beste anbefaling og ber vennene ta vel imot ham når han i nær framtid vil besøke venneflokkene før han reiser til Nord-Norge.

Mandal 7—3—1941.

Trygve Gundersen, Osmond Nygård,

Tønnes L. Solvang, T. Hobbesland,
eldstebrødre.

Erik Skoie,
evangelist.

HEIMLOV.

Atter har Herrens hentet en av sine juveler heim til seg her fra Gullverket. Sist vi skrev var det Petter Ruud, nå er det gamle Gurine Vestli. Vil sikkert ha sin interesse for noen av bladets lesere, der er kjent i Gullverket å høre herom. Tenker særlig på noen av Herrens vitner, der er godt kjent heroppe.

Søster Vestli ble 90½ år, og vi må vel si: «gammel og mett av dage.» Hun hensov i troen på Guds sønn i midten av februar på Eidsvoll pleieheim. Begravelsen fant sted i Eidsvoll hovedkirke.

Søndag den 9. mars avholdtes minnefest i «Betania». Lokalet var vakkert pyntet med bord langs etter salen. Minnefesten hadde samlet fullt hus, foruten stedets folk var det venner fra Eidsvoll og Minnesund. Festen ble åpnet av forst. Jens Solberg med salme 90, 1—12, hvoretter bønn. Etter en sang talte en ung broder, evangelist F. W. Grønning, som er på reise til Finnmark, og som besøkte Gullverket. Han talte ut fra Esaias 21, 11—12.

Undertegnede talte litt i forbindelse med Ap. 13, 14. Hadde jo så mange ting å minnes fra søster Vestli, især den første tid jeg virket i Gullverket som predikant. Var et av det første heim jeg tok inn i, og nøt meget godt i den gjestfrie heim. Ja, hun skal få sin lønn, hvile og gjerningene følger med heim — til belønning! Gud skje takk og evig pris! Vi fikk så en rikelig bevertning.

Evangelist Hans Amundsen, som virker her nå til stor velsignelse, var første taler etter bevertningen. Han hentet sin tekst fra 2. Kor. 8, 5. Han talte om «Guds vilje.» Først til de ufrelste å søke frelse, da dette er «Guds vilje,» med alle. Likeledes talte han om å la seg døpe, for dem som var kommet til troen på Jesus, men som ikke hadde tatt dette skritt, ti dette er «Guds vilje.»

Flere benyttet så anledningen å vitne om Gud, likeledes ble der flettet en vakker minnekrans om søster Vestlis liv. Fred over hennes minne. «Det rettfærdiges ihukommelse er til velsignelse.»

To kraftige budskap i tunger og tyding ble også båret fram i festen til oppbyggelse og gagn.

Hilsen til kjente og ukjente i Jesus.

Josef Ruud.

Fra N

«Herre
het vare
Siden

det vær

vært str

solen st

kjenne d

har jeg

Harry, a

være lov

de vitne

et besvæ

Folket e

forstår

nødvendig

frelse. M

her for å

å bede f

for. Jeg

og samle

vårt arve

glad i na

små, ung

bønn for

ste og e

Var jeg

som Gud

Gud ga n

så var je

kjærlighe

forstår n

Det er m

gen snø i

så det ha

å komme

Gud, og

jeg tenke

meg at je

dette foll

mere enn

så har de

Satan en

Nå har

Lysvand

sjeler er

Forrige s

set og si

en for en

fortsette.

leser dett

nyfrelste,

vekkelsen

Ja, nå

venner i

Gud fordi

broder H

alle dere

så godt i

SPREDTE FELTER

Fra Nord. —

«Herren er god og hans miskunnhet varer til evig tid.» Takk og lov! Siden sist dere hørte fra meg har det vært en herlig tid. Været har vært strålende vakkert. Og nå er solen steget såpass også at vi kan kjenne den varmer. Gang på gang har jeg måttet si til min reisefelle, Harry, at Senja er vakker. Ja, Gud være lovet for at hans henders verk de vitner om hans storhet. Senja er et besværlig virkefelt, men vakkert. Folket er gjestfrie og gode. Mange forstår dog ikke at det beste og nødvendigste er å sørge for sin sjels frelse. Men så har jo Gud satt meg her for å minne dem om det og for å bede for dem og det er jeg glad for. Jeg får vitne og synge for dem og samle dem om Guds ord som er vårt arvegods. Jeg er glad i Senja, glad i naturen, glad i folket store og små, unge og gamle. Mitt hjertes bønn for eder alle er at i må bli frelste og evig lykkelige alle sammen. Var jeg ikke glad i den gjerning som Gud kalte meg til, og det folk Gud ga meg å bringe evangeliet til, så var jeg forlengst sluttet. Kristi kjærlighet tvinger meg. Ikke alle forstår meg, men Gud elsker alle. Det er min store glede. Her er megen snø i vinter og jeg er uten ski så det har tatt på kreftene stundom å komme fram. Men jeg takker Gud, og ofte røres jeg til tårer når jeg tenker på hvor god Gud er mot meg at jeg skal få slite meg ut blant dette folk, og om jeg ikke får se mere enn en sjel av dem i himmelen så har det dog lykkes og fravriste Satan en.

Nå har jeg virket i to uker ved Lysvand og Lysbotten og mange sjeler er blitt vunnet for Herren. Forrige søndag kom 9 sjeler til korset og siden har Herren høstet inn en for en. Jeg tror vekkelsen vil fortsette. Ja, Gud gi det. Dere som leser dette bed for meg. Bed for de nyfrelste, bed for de kalte, bed at vekkelsen må fortsette.

Ja, nå er jeg alt langt fra dere, venner i Lysbotten, men jeg takker Gud fordi Harry ble hos dere. Takk broder Harry for samværet. Takk alle dere som åpnet heimene og tok så godt imot oss og møtene, Spe-

sielt takker jeg dere gamle broder Nils Pettersen med hustru for faderlig omsorg og moderlig pleie. Gud skal gi eder lønn i de evige boliger. «Hva I har gjort mot en av disse mine minste det har du og gjort mot meg,» det var Herrens ord.

Må Gud fortsatt gi eder gode stunder om ordet og bønner derborte. Håper jeg atter må få komme til eder igjen, om Gud vil, og glede meg over at I alle er bevart ved nåden i Kristus Jesus. Fred være med eder alle!

Hilsen. Eders bror
Karl M. Olsen-Risvik.

Stevne i Fredrikstad.

Søndag 16. mars hadde vennene på «Salen», Ø. Fr.stad, innbudt til stevne. De hadde leiet Folkets hus store sal og allerede formiddag var salen full, så på ettermiddagsmøtet måtte de også ta den lille salen. Enda var det «pakkfullt.»

Br. Thor Sørli, Alf Kasborg, Bertha Kasborg m. fl. talte Guds ord.

Venner var møtt fram fra Sarpsborg, Rygge, Moss, Saltnes, Torsnes og flere andre steder.

På formiddagsmøtet talte Alf Kasborg og Thor Sørli. Det var åpent og godt å tale.

Ettermiddagsmøtet begynte kl. 5 og det ble «kontakt» men engang. Sangerne sang og spilte med liv og lyst. Br. Arvid Bustgaard ønsket velkommen og deretter talte br. Thor Sørli om å være død med Kristus. Enkelt og klart la han fram dødssamfunnet og livssamfunnet med Jesus. Deretter talte br. Alf Kasborg om samme emne. Søster Bertha Kasborg sang og talte. Et budskap i tunger og tydning fikk vi også. Deretter var det vitnesbyrd av flere, blant andre kan nevnes Alfred Andreassen og str. Eunike Vold.

Det var meget god sang og musikk av br. og str. Kasborg, og musikkvennene. En sjel ønsket å bli frelst før møtet begynte. G. I.

Drammen.

I Knofsgt. har Lyder Engh, forstander i Kristi menighet, Fredrikstad, virket en tid til velsignelse. Det var en åpen dør for ham og nå venter de bare på at han skal komme igjen, skrives det.

Kristiansand S.

De har hatt «greie» møter i Betania i vinter. Lite besøk av predikanter. De har en ganske god ungdomsflokk som deltar trofast i møtene. Br. Wennesland er nå meget bedre og deltar i møter. Han har vært heime hele vinteren og deltatt i virksomheten.

Noe å tenke på.

Redaktør Arvid Sværd skriver i «Veck-Posten»: Vi har nå vanskeligere for å samle folk til våre møter enn tidligere. Menneskene kommer i alminnelighet ikke til oss. Folkevandringen fra heimet til kirken synes å være forbi, nå må vi begynne en predikantvandring fra kirken til heimen. Det nytter ikke bare å rope til Gud for menneskene, vi må også rope til menneskene om Gud. Og vi må rope, der hvor vi finner dem. Vi har ikke rett til å trekke oss tilbake til de møtebesøkendes snevre krets — den skal utvides. Kristendommen er ikke de fire veggers religion, men de frie veiers evangelium.

Mange predikanter skulle sikkert kunne avse en god del av sin tid til å besøke mennesker i deres heim. Hvordan ville det være om predikanten pakket en mappe med traktater, små vekkelsesskrifter og blade og vandret fra hus til hus, inntil han hadde vært igjennom hele byen og hele sognet. Når han var ferdig med første omgang, kunne han begynne neste, så ble folk innstilt på å få besøk av baptistpredikanten på samme måte som av en «Krigsrop»-selger eller en livsforsikringsagent. Hvilke anledninger til samtaler! Og hvilken anledning til å lære folk å kjenne. Og hvilket rikt materiale til bruk ved predikenforberedelsen. En predikant som er i kontakt med de mennesker som han skal preke for, behøver ikke å komme i samme situasjon som et medlem av hans menighet sa: «Presten vår er usynlig de seks dager og ubegripelig den sjuende.»

Hilsen fra leserne.

Sender kr. 5 til «Misjons-Røsten» for året 1941.

Takk for bladet. Jeg er blitt meget glad i «Røsten.»

A. J. H—g.

Gudsfrykt er nyttig til alt.

Nei, hvem i all verden er det? sier du. Ja, det er da noe som heter Colgates barberkrem, og Colgate er en berømt amerikansk såpefabrikant hvis historie ikke er av de alminnelige.

Denne William Colgate er nå for lengst død. Vår historie begynner med at William som 16 års gutt skulle dra ut i verden for å tjene penger på egen hånd. Som han gikk avsted, møtte han en gammel skipper på en kanalbåt, og skipperen ville da ønske ham lykke på veien.

— Nå, William, hvor reiser du hen da? —

— Jeg vet sannelig ikke, men ett er sikkert at far ikke har råd til å holde meg heime lenger, så jeg må ut i verden og sørge for meg selv.

— Det er nå ikke noe å sørge over, sa skipperen, men pass på at du begynner riktig, så vil alt gå godt.

William sa da at det eneste håndverk han forstod seg på var å koke såpe og støpe lys, for det hadde han hjulpet sin far med heime.

— Det er bra nok, sa skipperen, som var en oppriktig kristen. La meg nå bare be en siste bønn med deg og gi deg et lite råd, så får jeg la deg gå.

Disse to ulike mennesker knelte på dekket og bad til den levende Gud. Og da de reiste seg fra bønne, kom den gamle skipperen fram med sine råd:

En eller annen blir den ledende såpefabrikant i New York om litt. Jeg håper da at det må være deg, William! Likeså godt deg som en annen, vet du! Husk da å være en from mann. Gi Gud hjertet ditt, gi også Herren det som er hans av hver dollar du tjener. Lag beste sort såpe! Hold full vekt, og jeg er sikker på at du da blir både lykkelig og rik mann.

William kom til den store byen. Alene og ukjent som han var, hadde han vanskelig for å få arbeid, men han tenkte på sin mors og den gamle skippers ord at man først skal søke Guds rike og hans rettferdighet, og han ble en flittig kirkegjenger. Ved den første dollar han tjente, reste spørsmålet om Guds part seg. Han slo etter i Bibelen og så at jødene fikk befaling om å gi en tiendedel. Når jødene kunne gi tiende,

hvor meget mer burde ikke en kristen gjøre det, tenkte han, og ti cent av hver dollar ble ofret til Guds sak.

William var ganske riktig kommet inn i en såpefabrikk, han steg i gradene, til slutt ble han kompanjon i firmaet og ved eierens død eneeier.

Han bestemte seg for å handle etter skipperens råd. Han fabriker-te førsteklasses såpe, ga full vekt og ga bokholderen sin ordre om å åpne en konto for Guds rikes arbeid og føre en tiendedel av inntekten på den. Han hadde lykken med seg. Forretningen vokste, han hadde glede av sin familie, såpen hans ble solgt overalt og han ble en rik mann lenge for han selv hadde tenkt seg muligheten av det. Etter det ga han Gud to tiendedeler, senere 3, 4 og til slutt ble hans halve inntekt ført på den store Guds konto i bokholderiet.

Dette er historien om fattiggutten som ble den styrtrike William Colgate, han som ga millioner til Guds sak og etterlot seg et navn som lenge vil huskes.

(«Den Unges Venn.»)

Hvordan leser du bibelen?

En predikant og en tolv års gutt kom en dag gående etter landeveiene og snakket sammen.

Plutselig sa gutten til predikanten: «Har ikke du lagt merke til at mange mennesker nå for tiden leser bibelen som om den var en eventyrbok? De mener at det var en gang Jesus helbredet sjuke. Det var en gang Jesus stillet stormen. Det var en gang Jesus gjorde undergjerninger, men ikke nå lenger.»

Du som leser dette: Leser du bibelen som en eventyrbok, eller tror du at Jesus er like mektig og kan gjøre de samme gjerninger idag som da han vandret på jorden?

Harry E. M. Karlsen.

Jeg kjenner ingen større ære enn å bekjenne Kristus, ingen større vanære enn å fornekte ham.

Ludvig Harms.

Oppmuntrende meldinger

har Kinamisjonsforbundet fått i de siste brev fra Kina. «Noen brenner gudene sine, og på noen steder grov det nye, livsfriske menigheter opp. En kinesisk lærer «bærer gnisten» til en landsby, og året etter er det en flokk på over 100 som samles til søndagsmøtene. På et annet sted døpte de før jul 18 stykker på én dag,» skriver «Utsyn».

Sverige har over 1000 misjonærer.

Tross den store støtte som er ydet Finland, har den svenske kirkes ydre misjon hatt en forøket inntekt på henvend en halv million siste år. Inntekten er gått fram fra 4,8 til 5,2 millioner. Samtidig med at misjonærenes antall er blitt forøket fra 993 til 1055 viser de kristnes antall på misjonsmarkene en framgang fra 91,558 til 94,492.

Som vi nevnte

kommer vi til å ha et halvt nr. av og til. Vi benytter anledningen og tar et slikt nå.

Prisen i løssalg er 15 øre.

Påskestevne.

Kristi menighet i Fredrikstad holder sitt sedvanlige påskestevne fra skjærtorsdag til og med 2. påskedag. Møtetidende innrykkes i byens aviser. Alle innbys hjertelig.

Lyder Engh.

Stevne.

Menigheten i Misjonshuset, Sarpsborg, innbyr venner til stevne 1. og 2. påskedag.

Møter kl. 11 og 6.

Kl. 3 samtalemøter. Emne: Hvordan kan vi oppta et bedre evangeliearbeid på de forsømte steder i vår nærhet.

Flere tilreisende deltar.

For vennene

G. Iversen.

Den sterke må be for ikke å bli hovmodig, den svake for ikke å bli mismodig.

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarpsborg